

[Poul Schlüter]

jo også tæller hundredtusinder af små virksomheder med få ansatte. De er nu helt afhængige af en udvikling, som de ikke har haft indflydelse på, og i kraft af prislovgivningen og avancestoppet berøves de deres mulighed for at tjene penge til de fornødne investeringer.

Den tredje store part er de offentligt ansatte og funktionærerne, hvoraf de største grupper er ansat hos staten, kommunerne og amterne eller i det private arbejdsmarkeds administration. Disse grupper er behandlet unfair med det ene formål at sikre regeringspartierne LOs bifald. Det var en forudsætning for LOs ja til forliget, at funktionærerne og de offentligt ansatte blev behandlet, som de blev. Derfor fremtvang regeringen et forhandlingssammenbrud med de offentligt ansatte. Denne behandling af Danmarks store mellemstand bør ikke være upåtalet. Jeg mener, den smitter af på regeringen og regeringspartierne. Nok har de to partier vendt sig mod fremskridtspartiets uartige beskrivelser af papirusserne, men rent faktisk kunne næppe nogen regering have gennemført denne uretfærdighed uden det forarbejde, som fremskridtspartiet har gjort. Man har ligesom gjort brug af hr. Glistrups mistæneliggørelse til at behandle en befolkningsgruppe uretfærdigt til fordel for LO. Jeg tror ikke, det har været klogt, at de offentligt ansatte og funktionærerne de sidste år i så udpræget grad har ladet sig indrullere under hr. Thomas Nielsens samlede lønmodtagerfront.

Fuld taktregulering må være rimeligt denne gang for at forhindre, at vi får en ny overenskomstperiode, hvor funktionærerne og de offentligt ansatte atter sækker agterud. Det vil jo koste på det nærmeste nul eller et acceptabelt beløb, hvis regeringen forhindrer lønglidningen på det private arbejdsmarked. Der er jo ikke tale om, at man med kravet om fuld taktregulering vil sikre de offentligt ansatte og funktionærerne en stor lønfremgang; der er tale om at ville sikre dem, at hvis der sker en lønudvikling på de private arbejdspladser på LO-områderne, så får de lov at følge med.

Også for de selvstændige tror jeg det bliver svært. Avancestoppet er urimeligt og unødvendigt. Vi mener, der var et alternativ. Vi har hele tiden sagt, at en løsning måtte bestå af tre hovedelementer: gennemførelse af specielle krav, parterne kunne blive enige

om, fuld taktregulering og endelig som det tredje og vigtigste, at et antal dyrtidsportioner blev erstattet af en skattelettelse netop til og kun til lønmodtagerne, som gav afkald på dyrtidsportionerne. Det ville have sat en god cirkel i gang, det ville have sikret reallønnen – og ikke pengelønnen – uden inflation. Nu får vi måske senere afgiftsforhøjelser, som giver ny arbejdsløshed.

Regeringsens løsning er jo fri digtning – der foreligger intet mæglingforslag – og derfor kan regeringen selv ændre løsningen inden for de 2 år. Det gjorde man også i Norge, allerede 6 måneder efter den nye overenskomstløsning. Vi føler i alt fald både ret og pligt til at foreslå en ny ordning, hvis det bliver nødvendigt.

Må jeg sige til sidst: begge regeringspartier har nu gjort sig til LOs forlængede arm. Man sagde, at SV skulle være, indtil økonomien var i orden. Så er de 6 år hjemme, for det bliver den ikke de første 2.

Jeg har set skrevet, at venstre nu skulle være på vej til at indtage de radikales historiske placering som støtteparti for socialdemokratiet. Jeg mener ikke, den beskrivelse er ganske korrekt. Man bør ikke overse, at de radikale ofte havde afgørende indflydelse.

Melchior (CD):

Det er blevet mig fortalt, at verdens største barbersonlig ligger i Chicago. Den er så stor, den har så mange ansatte, så den aldrig nogen sinde åbner for publikum. De får nemlig hele dagen og hele ugen til at gå med at klippe og barbere hinanden. Det er noget i den retning, vi her i Danmark er i færd med. Alle vil have mere fra hinanden og mere til sig selv – en temmelig tragisk situation. Det eneste, der måske kan mane til en smule optimisme, er, at vi efterhånden alle er i samme båd, at der ikke er nogen gruppe tilovers, der ikke tager andel i krævementaliteten; så er der snart ikke nogen, der har noget at lade andre høre. Folketingsmedlemmerne, der jo gerne skulle være et spejl af befolkningen, kommer vel inden længe med på holdet, og for os bliver det i hvert fald ikke vanskeligt at påvise et betydeligt efterslæb.

I denne situation, hvor de lavtlønnede vil have mere og de højtlønnede ikke vil have mindre, heller ikke relativt mindre, har det bestemt ikke været nemt for regeringen at